

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.64/2023/38.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. évi január hó 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 90.B.450/2021/93. számú ítéletét Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottal szemben megváltoztatja.

Terhelt1 I.r. vádlott szabadságvesztésének tartamát 9 (kilenc) évre enyhíti.

Terhelt1 I.r. vádlott őrizetének befejező napja helyesen: 2022. július 24.

A végleges összesített bűnjeljegyzék 7., és 8. szám alatti szagmaradványok, 9-13. szám alatti DNS maradványok, 23-26. szám alatti lábbeli nyomtörödékek, 61. számú törött fekete szemüveglencse, 64. szám alatti 2 darab szemüveglencse megsemmisítésére, valamint 80-87. tételszám alatti adathordozók iratoknál történő kezelésére vonatkozó részt mellőzi, és azokat a Budapesti Rendőr-főkapitányság Nyomozó Főosztály Rablási Osztálya részére (01000/5155/2020. bűnügyi szám) kiadni rendeli.

A végleges összesített bűnjeljegyzék 14. szám alatti DNS maradvány, 15-21. szám alatti daktiloszkópai nyomtörödékek, 22. szám alatti TDK CD lemez adathordozó (daktiloszkópai nyomtörödékek fényképeivel) lefoglalását megszünteti, és azokat a Budapesti Rendőr-főkapitányság Nyomozó Főosztály Rablási Osztálya részére (01000/5155/2020. bűnügyi szám) kiadni rendeli.

Egyebekben Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Terhelt1 I.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 233.079 (kettőszázharmincháromezer-hetvenkilenc) forint bűnügyi költségből, Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott külön-külön 22.536-22.536 (huszonkettőezer-ötszázharminchat) forintot köteles az államnak megfizetni, míg 188.007 (száznyolcvannyolcezer-hét) forint az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. október hó 26. napján kihirdetett 90.B.450/2021/93. számú ítéletével

[2] Terhelt1 I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett rablás bűntettében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont és (4) bekezdés a) pont], 2 rendbeli – egy esetben társtettesként, egy esetben bűnsegédként és kísérletként elkövetett – testi sértés bűntettében [Btk. 164. § (1) bekezdés és egy esetben a (3) bekezdés, egy esetben a (8) bekezdés I. fordulata] és 3 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének bűntettében [Btk. 194. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont].

[3] Ezért I.r. vádlottat, halmazati büntetésül 11 év szabadságvesztésre, és 10 év kiutasításra ítélte.

[4] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy I.r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztébe beszámította.

[5] Továbbá I.r. vádlottal szemben 5.700,- eurónak a végrehajtáskor megfelelő forintösszegére vagyonekobjást rendelt el.

[6] Terhelt2 II.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont és (4) bekezdés a) pont] állapította meg. Ezért II.r. vádlottat 6 év 6 hónap szabadságvesztésre, és 10 év kiutasításra ítélte.

[7] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy II.r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[8] Ezenkívül rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat a vonatkozásukban felmerült bűnygyi költség megfizetésére, míg a fordítási, és tolmácsolási díjak állam általi viseléséről határozott.

[9] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész mindkét vádlott terhére, súlyosítás végett, a velük szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelése végett jelentett be fellebbezést, továbbá I.r. vádlott védője az életveszélyt okozó testi sértés bűntette vonatkozásában védencc felmentése, másodlagosan a büntetése enyhítése érdekében fellebbezett, II.r. vádlott és védője pedig felmentés érdekében fellebbezett. I.r. vádlott az ítéletet tudomásul vette, tanú3 vagyoni érdekelt nem tett jognyilatkozatot a részére kézbesített ítéletre.

[10] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.54/2023/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

[11] Kiemelte, hogy a fellebbezések tartalmára figyelemmel, a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1), (2), és (10) bekezdései alapján teljeskörű mindkét vádlott valamennyi

bűncselekményét érintően. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bűnügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, melynek értékelését követően állapította meg az ítélet történeti tényállást.

[12] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletben indokolási kötelezettségének széleskörűen, és magas színvonalon eleget tett, az ügyész szerint a védelem által felajánlott bizonyítási indítványok elutasításáról is beszámolt. Részletesen adott számot a bizonyítási eszközök tartalmáról, illetve azok egyenként és összességében elvégzett értékeléséről, a bizonyítékokat az ügyiratok tartalma szerint vette számba, és az egyes vallomások hiteltérdemlőségének megítélése körében nem vétett logikai hibát, okszerű indokát adta annak, hogy a tényállást miért részben I.r. vádlott vallomására, a tanúvallomásokra, az igazságügyi szakértői véleményekre, és az okirati bizonyítékokra alapította. További, az ítéletben külön nem idézett bizonyíték I.r. vádlott bűnösségére, hogy őt a tárgyaláson tanú2 és tanú3 sértettek felismerték, mint az egyik támadójukat (72. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal utolsó, és 14. oldal utolsó előtti, és 17. oldal utolsó előtti bekezdései).

[13] Kiemelte, hogy a bizonyítékok felülmérlegelésére, eltérő tényállás megállapítására a Be.

591. § (1) bekezdésében és az 593. § (2) bekezdésében írtakból következően nem kerülhet sor.

[14] Mindezek alapján, az ügyész szerint az elsőfokú bíróság által mindkét vádlott bűnösségére levont következtetés is okszerű, cselekményeinek minősítése törvényes. Osztotta az elsőfokú bíróság érvelését abban is, hogy a tanú sértett sérelmére megvalósított bűncselekmény nem minősülhet nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetettének kísérletének, mint a bántalmazási mód tipikus jegyeit hordozza magában a szándékra vonatkozóan. Megjegyezte, hogy bár külön nem indokolta a törvényszék, azonban a rablás büntettét helyesen rögzítette egy rendbelinek, mivel bár több passzív alany sérült meg, a teljes törvényi tényállás egy személlyel szemben valósult meg (Kúria Bhar.200/2018/8. számú határozat [83] pont). Kitért arra is, hogy a törvényszék alappal fejtette ki, hogy a konkrét ügyben a rablás és a személyi szabadság megsértésének büntette valóságos anyagi halmazatban áll, mivel az I.r. vádlott a társaival a rablás véghezvitele után, a helyszínt elhagyva is fenntartották a passzív alanyok személyi szabadságuktól megfosztott állapotát. Hangsúlyozta, hogy a bírósági gyakorlat abban is egységes, hogy aljas indokból elkövettként minősül, ha a rablási cselekmény befejezését követően a sértett személyi szabadságtól megfosztott állapotának fenntartása a rablás miatt felelősségre vonás elkerülését célozta (BH2013.58.).

[15] A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy a törvényszék túlnyomórészt helyesen vette számba az enyhítő és súlyosító körülményeket, és állapította meg, hogy a vádlottakkal szemben kizárólag szabadságvesztés büntetés szolgálja a büntetési célokat megfelelően. Megjegyezte, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni, a bűncselekmény tanú3 sértettre gyakorolt súlyos hatását, melyről a tárgyaláson számolt be (72. számú jegyzőkönyv 16. oldalán).

[16] Az ügyész szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott, a középérték alatti tartamban meghatározott szabadságvesztés súlyosítását legfőképpen az elkövetési mód, és az elkövetők fokozott társadalomra veszélyessége indokolja. Hangsúlyozta, hogy a bűncselekményt egy bűnöző csoport tagjai valósították meg, akik kifejezetten azért érkeztek az országba, hogy luxus órákat tulajdonítsanak el erőszakkal. Kiemelte azt is, hogy a bűncselekmény során több személy is megsérült, közülük az egyikük közvetlen életveszélyes állapotba került.

[17] Érvelése szerint alapvető jogpolitikai érdek fűződik ahhoz, hogy a fejlett módszerrel, kiterjedt szervezetekben tevékenykedő külföldi bűnözés beszivárgását az országba minden eszközzel meg kell akadályozni (BH1985.47.). Hangsúlyozta, hogy 2021. májusában az

Európai Unió elfogadta a súlyos és szervezett bűnözés elleni küzdelemre vonatkozó, a következő négy évre szóló prioritását, melyek megvalósítására 2022. és 2025. között kerül sor az Európai Multidiszciplináris Platform a Bűnügyi Fenyyegetettség Ellen (EMPACT) keretén belül.

[18] Egyetértett a törvényszékkel abban is, hogy az I.r. vádlott beismerő vallomása a bizonyítási eljárás utolsó szakaszában, és akkor sem teljeskörűen érkezett, így nyomatéka is csekélyebb. Vitathatatlan az időmúlás, azonban minél súlyosabb egy bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely időmúlás enyhíthet a büntetés kiszabása körében (BH2021.68. II. pont).

[19] Mindezek alapján álláspontja szerint büntetés céljainak eléréséhez mindkét vádlott vonatkozásában a törvény szigorát kell alkalmazni, és felemelt tartamú, I.r. vádlottal szemben a középértéket elérő, II.r. vádlottnál a középértéket jobban megközelítő szabadságvesztés szükséges.

[20] Megjegyezte, hogy az összesített bűneljegyzék 7., 8., 9-14., 15-21., 23-26., és 80-87. szám alatti tárgyait is indokolt a BRFK Nyomozó Főosztály Rablási Osztálya részére kiadni, mivel a nyomozás jelenleg is folyamatban van az ismeretlen, feltehetőleg Oroszországban tartózkodó társakkal szemben. Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően pedig azon hivatalos tudomás birtokába került, hogy a magyar hatóság a büntetőeljárásnak az orosz társhatóságok részére történő felajánlását tervezi, így az elkülönített bűnügyben való felhasználás céljából a bűnjelek megsemmisítése még idő előtti.

[21] A törvényszék egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta, azzal, hogy I.r. vádlott őrizetének befejező napját pontosítani szükséges, valamint az ítélet meghozatalát követően a terheltek anyanyelvhasználati jogából fakadó bűnügyi költségről is szükséges rendelkezni az ítéletábrán.

[22] Terhelt I.r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indoklásában elsődlegesen védenecse bizonyítottság hiányában történő felmentését kérte – tanúl sértett sérelmére elkövetett – testi sértés büntetnének vádjá alól, másodlagosan büntetése enyhítését indítványozta.

[23] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés b), c) és d) pontja alapján részben megalapozatlan, mivel felderítetlen, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, valamint helytelen tényből tényre történő következtetéssel állapította azt meg.

[24] Elsődlegesen azt vitatta, hogy minden kétséget kizáróan védenecse bántalmazta volna tanúl sértettet. E körben utalt a helyszínen jelenlévő dolgozók (tanú3, és tanú2) tanúk vallomására, valamint védenecse e körben tett tagadó vallomására. Kiemelte, hogy tanúl sértett a „magas elkövető”, tehát védenecse szerepére nem tudott nyilatkozni, valamint a bántalmazóját sem tudta biztosan megjelölni. Hangsúlyozta azt is, hogy tanú3 tanú védencét terhelő vallomása ellentétes tanúl tanú vallomásával. Kitért arra is, hogy a támadás megindulását illetően tanú2 és tanúl tanúk vallomása megegyezik védencével.

[25] Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság a R.V. néven megjelölt idősebb személy cselekvőségét egyáltalán nem vizsgálta, rá vonatkozóan tényállást sem állapított meg. Álláspontja szerint a törvényszék adós maradt annak feltárásával, és rögzítésével is, hogy az elkövetők milyen okból tértek el az eredeti tervtől, az órák kicserélésétől.

[26] A büntetés kiszabása vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a bűncselekmény elkövetése nem védenecse ötlete volt, az elkövetésben pusztán végrehajtói feladatot látott el. Erre pedig tanú4-val szemben fennálló tartozása vezette. Hangsúlyozta, az immár 9 éves időmúlást, és az eljárás elhúzódását, melyet véleménye szerint a törvényszék nem kellő nyomatékval vett

figyelembe. Kiemelte védenca tényfeltáró beismerő vallomását, és azt, hogy az elkövetést megbánta. Kérte továbbá értékelni, hogy az okozott kár megtérült, melyet a védő szerint az elsőfokú bíróság elmulasztott figyelembe venni. Mindezek alapján másodlagosan védenca büntetésének enyhítését indítványozta.

[27] Terhelt2 II.r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában védenca felmentését indítványozta. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság a védencét mentő körülményeket egyáltalán nem vonta értékelési körébe, és tagadó vallomását sem cáfolta meg kellően. Mindezek ellenére II.r. vádlott bűnösségét állapította meg rablás büntetében, mint bűnsegéd. Álláspontja szerint nem nyertek kétséget kizáró, az ítéleti bizonyosság szintjét elérő bizonyítást az ítélet [19], [29], [30] bekezdéseiben foglaltak sem. Hangsúlyozta, hogy a törvényszék ugyan utalást tesz S.G. nyilatkozatára, abból azonban csupán a védencét terhelő szálát emelte ki ítéletében, azt a tény, hogy a II. r. vádlott neve már korábban felmerült. Hiányolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság arra nem tért ki, hogy S.G. személye is megfoghatatlan, ugyanis se kihallgatni, se azonosítani nem sikerült. A rendőrségi megkeresésre a svájci hatóság válasza pedig az volt, hogy a zürichi tartományi rendőrséghez nem érkezett bejelentés azon cselekményről, amiről S.G. beszámolt.

[28] tanú4 tanúvallomása kapcsán, érvelése szerint, a törvényszék csupán védencét terhelő részeket emelte be ítéletébe. Az ellentmondások azonban nem kerültek feloldásra esetében is. A védő szerint az, hogy a két elkövetés között (Prága, Budapest) vannak hasonlóságok, nem alapozhat meg egy ítéleti bizonyosságot. Az eddig kifejtett érvelésre és valamennyi körülményre tekintettel álláspontja szerint nem állapítható meg védenca minden kétséget kizáró bűnössége.

[29] Minderre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva, Terhelt2 II. r. vádlottat a terhére rótt bűncselekmény a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján mentse fel.

[30] Ezenkívül a Be. 584. § (5) bekezdésére hivatkozással tárgyalás tartását kérte új bizonyítási eszköz megjelölésével, mely álláspontja szerint igazolja, hogy védenca a bűncselekmény elkövetésének idején Oroszországban tartózkodott. Ehhez mellékelte az „FSB határellenőrzés Pulkovo Airlines” igazolását.

[31] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint –, valamint II.r. vádlott nem vett részt, mely a nyilvános ülés megtartásának nem volt akadálya.

[32] A nyilvános ülésen jelenlévő I.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy személyi körülményeiben változás nem történt. Az ügyel kapcsolatban nem kívánt nyilatkozni.

[33] I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen előadott perbeszédében fellebbezését és annak irányát, valamint írásbeli indokait maradéktalanul fenntartotta.

[34] II.r. vádlott védője perbeszédében felmentésre irányuló fellebbezését és annak írásban kifejtett indokait fenntartotta, az ügyész súlyosítást célzó fellebbezését alaptalannak tartotta. A másodfokú bíróságtól kérte, hogy az ítéleti tényállás alapjául a vádlottak vallomását fogadja el, és emelje be azon mentő körülményeket, melyek az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott. tanú4 tanú vallomását ellentmondásosnak tartotta, és hiányolta, hogy

személyesen nem hallgatta ki a törvényszék, így nem volt lehetőség az ellentétek feloldására. S.G. email üzeneteinek a „megfelelő helyen” történő kezelését kérte, ugyanis a védő szerint a bizonyító erejével kapcsolatban kétség merült fel már az elsőfokú eljárásban is. Mindezek alapján álláspontja szerint olyan ellenmondások vannak jelen az ügyben, mely alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg védenca bűnössége. Kiemelte, hogy a „nem” létét próbálják bizonyítani, arra azonban semmilyen adat, tény nem áll rendelkezésre, hogy a szóban forgó BMW gépjármű egyáltalán átlépte Magyarország területét. Hangsúlyozta azt is, hogy a nyomozó hatóság adatgyűjtést végzett arra vonatkozóan is, hogy melyik hotelben szállhattak meg az elkövetők, de ez is eredménytelenül zárult. Mindezek alapján álláspontja szerint nincs megfelelő cáfolata védenca tagadásának, mely szerint nem vett részt a bűncselekmény elkövetésében, így bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta.

[35] I.r. vádlott utolsó szó jogán maga is felmentését kérte a testi sértés alól. Egyebekben megbánását fejezte ki, valamint hajlandóságát, hogy megfizesse a sértetteket ért kárt.

[36] A kétirányú fellebbezések közül I.r. vádlott büntetésének enyhítése tekintetében bizonyult megalapozottnak az alábbiak szerint.

[37] A bejelentett perorvoslatok folytán eljárva az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását a Be. 590. § (1), (2) bekezdése alapján teljeskörűen – a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül – vizsgálta felül. Így vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését, a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

[38] Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely – figyelemmel a Be. 608. § (1) bekezdése b), c), d) és f) pontjaiban foglaltakra – a felülbírálat tárgyát képező ügydöntő határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására indokolná.

[39] A törvényszék hatáskörrel és illetékességgel rendelkezett az ügy elbírálására, az ítélet meghozatalában nem vett részt kizárt bíró, a tárgyaláson valamennyi személy részt vett, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező, továbbá az ítélet rendelkező része és indokolása nem ellentétes.

[40] A vádirat 2021. november 5. napján érkezett, a törvényszék előkészítő ülést I.r. vádlott vonatkozásában 2022. szeptember 16. napján tartott (71. számú jegyzőkönyv). Ezen eljárási cselekményen, a távollévő II.r. vádlottra nézve az eljárást 6 hónapra felfüggesztette, míg I.r. vonatkozásában, be nem ismerése okán, tárgyalást tűzött a bizonyítás lefolytatása érdekében.

[41] Ezt követően két tárgyalási napot tartott, ahol I.r. vádlott vallomást tett az ügy érdemére, valamint kihallgatta tanú1, tanú2, és tanú3 sértetteket, továbbá szakértő9, és szakértő8 igazságügyi szakértőket (2022. szeptember 20., és 22. tárgyalási napok 72. számú jegyzőkönyv).

[42] Ezt követően az ideiglenesen átadott II.r. vádlottat tárgyalásra idézte, aki érdemi vallomást tett. A bíró ekkor felolvasás útján lehetővé tett az eddig felvett bizonyítékok megismerését II.r. vádlott számára.

[43] A következő két tárgyalási napon mindkét vádlott jelenlétében felolvasta tanú6, tanú9, tanú8, és tanú4 tanúk vallomását, valamint ismertette a szakvéleményeket, a szemlejegyzőkönyvet, és az egyéb iratokat.

[44] Ezután a perbeszédék hangzottak el, majd a 2022. október 26. napján tartott tárgyalási napon a vádlottak utolsó szó jogán nyilatkoztak, és a törvényszék kihirdette az ítéletet.

[45] Mindezek alapján megállapítható, hogy a törvényszék nem valósított meg olyan, a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott relatív eljárási szabálysértést, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására.

[46] Az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyész, a vádlottak, és a védők a törvényes jogait, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a bűnösség megállapítása, a cselekmény Btk. szerinti minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének kellően eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont].

[47] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kifejezetten színvonalasan adott számot.

[48] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének teljesítése után a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte és mérlegelte. A mérlegelési tevékenysége alapját nem feltételezések, hanem konkrét bizonyítékból származó tényszerű adatok, körülmények képezték.

[49] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét megfelelően teljesítette.

[50] A több évtizedes következetes ítélkezési gyakorlat szerint a részben (vagy teljes egészében) beismerő vádlott esetében is elengedhetetlen annak kifejtése, hogy a beismerés mely történeti tényekre vonatkozik, továbbá ugyancsak nélkülözhetetlen az elfogadott beismerés kontrollja, vagyis az a vizsgálat, amely a vádlott beismerő vallomásának alátámasztására vagy megcáfolására alkalmas (BH 1978.157. és BH+ 2000.2.128). Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott részbeni beismerő vallomását alapul véve az indokolása során e követelménynek a büntetőügy fő- és részletkérdéseire vonatkozólag egyaránt eleget tett.

[51] A törvényszék indokolásának érdemi részét (elsőfokú ítélet 9. oldalának [44] bekezdésétől) helytállóan az I.r., és II.r. vádlott vallomásának egyenkénti bemutatásával kezdte, majd azoknak a tanúvallomásoknak, végül az okiratoknak a megjelölésével folytatta, amelyek a védekezésüket teljes mértékben megcáfolták.

[52] I.r. vádlott védőjének tanú1 sértett sérelmére elkövetett testi sértés büntette alóli felmentése, valamint II.r. vádlott és védőjének a teljes felmentése érdekében bejelentett védelmi fellebbezések tehát nem vezethettek eredményre az alábbiak szerint.

[53] Az elsőfokú bíróság érdemi indokolása során helyesen emelte ki azt a tényt, hogy a vád tárgyává tett cselekménynek három tanúja volt az üzletben, a sértettek: tanú3 és tanú2 eladók, valamint tanú1 biztonsági őr. Helytállóan járt el, amikor a felsorolt tények megállapításához elsősorban ezen tanúk vallomását vetette össze az egyéb objektív bizonyítékokkal (kamerafelvételek, szakvélemények, helyszíni szemlejegyzőkönyv. fényképfelvételek). Indokolása későbbi részében az iratanyagnak megfelelően foglalta össze a tanúvallomások tartalmi elemeit, majd hibamentesen mutatott rá azokra az egyezőséget mutató pontokra, amelyek mentén részben egymással, részben az objektív bizonyítékokkal összekapcsolhatók voltak.

[54] A törvényszék tehát mindenben meggyőző, és helyes indokok, valamint a formál-logika szabályainak megfelelően jutott arra a következtetésre, hogy I.r. vádlott – I. nevű társának cselekményébe kapcsolódva – tanú1 sértettet bántalmazta.

[55] Az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelő indokát adta annak is (elsőfokú ítélet 9. oldalának [44] bekezdésétől 12. oldalának [63] bekezdéséig), hogy a tényállásban leírt tényeket – a sértettek sérüléseit, azok jellegét és gyógytartamát, a sértetteket ért erőbehatások számát és nagyságát, a bántalmazás hosszát, – milyen bizonyítékokra alapította.

[56] A bántalmazás mechanizmusára, az erőbehatásra, a sértettek sérüléseire, azok gyógytartamára nézve a nyomozás során kirendelt szakértő8 igazságügyi orvosszakértő adott szakvéleményt, melyet a bírósági tárgyaláson kiegészített (72. számú tárgyalási jegyzőkönyv). A felmerülő szakkérdésekre a szakértő mindenben megnyugtató, és aggálytalan választ tudott adni.

[57] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[58] A II.r. vádlott védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra hivatkozott, bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyet az ítéltábla elutasított. Ennek fő okaként annak hitelességével kapcsolatos aggályok mondhatóak, valamint az, hogy annak elfogadása esetén sem lenne alkalmas a többi bizonyíték cáfolatára, mely II.r. vádlott bűnösségének kimondásához vezetett. E körben a másodfokú bíróság különösen tanú4 tanúvallomására, valamint S.G. email-jeire (a jelen ügy tárgyát képező órák fényképeivel), és tanú5 nyilatkozatára utal.

[59] Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a „ténybíróság”, akinek feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Ezért a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a II.r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[60] A védelem érvelésével szemben az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott elkövetőként történő azonosítása alapjául szolgáló tények vonatkozásában helyes és a másodfokú bíróság számára is kétségbevonhatatlan megállapításra jutott.

[61] A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a védők fellebbezése az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

[62] Az elsőfokú bíróság tehát helyes tényállást állapított meg, az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[63] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést mindkét vádlott bűnösségére, és cselekmények minősítése pedig megfelel a büntető anyagi rendelkezéseknek.

[64] A tanúl sértett sérelmére elkövetett bántalmazás vonatkozásában a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Btk. 164. §-a (8) bekezdésének I. fordulatában meghatározott életveszélyt okozó testi sértés nem tiszta veszélyeztetési bűncselekmény, mert az elkövetési magatartás csak az érintett egyik jogtárgyat – az emberi életet – veszélyezteti, a másik jogtárgyat – a testi épiséget – viszont ténylegesen sérti. A testi sértés védett jogi tárgya az emberi test épisége, egészsége. Az életveszély fogalmilag a halál bekövetkezésének a reális lehetőségét jelenti, de nem azonosítható a halál szükségszerű beállásának a lehetőségével. Az előbbiről akkor van szó, ha a testi sértés folytán megindult az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez vezethet, de rendszerint fennáll az életveszély megszüntetésére, illetőleg a halál elhárítására alkalmas beavatkozás lehetősége is, mint jelen ügyben is, a sértett szakszerű ellátása. Dogmatikailag tehát életveszélyt okozó testi sértés megállapításának akkor van helye, ha az elkövető(k) magatartása a testi sértésre irányul. Ekkor ugyanis az elkövető(k) tudattartamában fel sem merül a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetősége (BH2017.174.). Jelen ügyben a többrendbeli pusztakezes bántalmazás ezen szándék tipikus ismertetője.

[65] Az ítéltábla azt is szükségesnek tartja rögzíteni a jogi indokolás körében, hogy a törvényszék a rablás büntettét helyesen értékelte egy rendbelinek, a Kft.1. sértettel szemben történt elkövetés okán, bár több passzív alany ellen intéztek erőszakot az elkövetők. Ugyanis a joggyakorlat szerint úgynevezett passzív alany az erőszak (vagy a fenyegetés) hatása alatt álló személy, ugyanakkor sértettje a dolog tulajdonosa vagy birtokosa is. E személyek egymástól különbözőek lehetnek (BH2019.292., Kúria Bhar.200/2018/8. számú határozata). A bűncselekményt csoportosan, és bünszövetségben elkövetett módjára vonatkozóan is helyes

megállapításokat tett, így azok megismétlése szükségtelen (elsőfokú ítélet 18. oldalának [106] bekezdése).

[66] Azt is helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy az erőszak alkalmazása folytán keletkezett könnyű testi sértést a rablás konzumálja (BH2004.41.), míg valóságos a halmazat a súlyos testi sértéssel és a testi sértés minősített eseteivel (BH2002.123., BH2016.265.).

[67] A személyi szabadság megsértésével az anyagi halmazat jelen ügyben valóságos (BH2009.199., BH2005.128., BH2020.227.). Az e körben kifejtett jogi indokokkal – annak megismétlése nélkül – mindenben egyetértett az ítéltábla (elsőfokú ítélet 19. oldalának [108] bekezdés).

[68] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság tehát törvényesen következtetett a vádlottak szándékára és az inkriminált cselekmények minősítése megfelel az állandó ítélkezési gyakorlatnak.

[69] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva hiánytalanul vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[70] A másodfokú bíróság a büntetéskiszabási körülmények közt külön kitér a jelentős, több mint 9 és fél év időmúlásra, amit – az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) AB határozatában írtakra is figyelemmel – a büntetés kiszabása során nyomatékos enyhítő körülményként vett figyelembe.

[71] Az időmúlás nyomatékát pedig tovább növeli az elsőfokú ítélet kihirdetése után eltelt további több mint 1 év.

[72] A bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglevő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[73] Erre, valamint a fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az enyhítő körülmények túlsúlya valóban indokolja a középértéknél jelentősen enyhébb szabadságvesztés kiszabását mindkét vádlott esetében.

[74] Az ítéltábla álláspontja szerint a kiszabott büntetés neme igazodik a bűnösségi körülményekhez, a bűncselekmények jelentős tárgyi súlyához és a vádlottak társadalomra veszélyességéhez, továbbá alkalmas a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok elérésére.

[75] Ugyanakkor I.r. vádlott vonatkozásában, a másodfokú bíróság az eset összes körülményére tekintettel, azaz: az immár 9 és fél éves időmúlásnak, büntetlen előéletének, a törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartamát, 9 évre mérsékelte. E vonatkozásban tehát alapos volt a másodlagos védelmi indítvány.

[76] A II.r. vádlott terhére róható körülményeknek megfelelő súlyt tulajdonított, ugyanis a vonatkozásában kiszabott büntetés neme, és tartama kellően szolgálja a büntetés célját, kifejezi az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyát, és a személye társadalomra veszélyességét.

[77] A szabadságvesztés büntetés fegyház fokozatának megállapítása mindkét vádlott tekintetében helytálló. A végrehajtási fokozat vonatkozásában a másodfokú bíróság még feltünteti a Btk.

35. § (1) bekezdésének III. fordulatát is.

[78] A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés, valamint I.r. vádlott által az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak. E körben csupán annyi pontosítás szükséges, hogy I.r. vádlott letartóztatására 2022. július 25. napján került sor, így az őrizetének befejező időpontja helyesen 2022. július 24. napja.

[79] A szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztés büntetés mellett, a Btk. 33. § (3) bekezdés alapján, a cselekmény tárgyi súlyára, de különösen annak jellegére figyelemmel a nem magyar állampolgár vádlottak Magyarországon tartózkodása nem kívánatos, ezért velük szemben a kiutasítás kiszabása is indokolt volt. A másodfokú bíróság ennek tartamával mindkét vádlott tekintetében egyetértett. E jogszabályhelyének feltüntetését a Btk. 33. § (1) bekezdés i) pontjával egészíti ki az ítéltábla.

[80] A törvényszék az I.r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonek Kobzásról is a törvénynek megfelelően rendelkezett. A Btk. 74. § (1) bekezdésének a) pontja alapján ugyanis vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett.

[81] A törvényszék a bűnügyi költségéről törvényesen rendelkezett. A bűnjelek egy részéről szintén helyesen rendelkezett, azonban az ítéltábla az ügyiratok alapján megállapította, hogy a bűnjelek egy részéről elmulasztott rendelkezni (összesített, végleges bűnjeljegyzék 14-22. tételszám alatti nyomtöredékek), másrészt, hogy a nyomozóhatóság további eredményes munkájához egyéb bűnjel-tárgyak is szükségesek lehetnek. Mindezek alapján indokolt ezen rendelkezések pótlása, illetve korrigálása.

[82] A fent részletesen kifejtettek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helyben hagyta.

[83] Az ítéltábla a másodfokú eljárás során az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdés alapján beszámítani rendelte.

[84] A másodfokú eljárásban a vádlottak kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1)

bekezdése alapján rendelkezett, míg a fordítási, és tolmács díjakat a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam viseli.

[85] Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 615. §-a kizárja.

Budapest, 2024. év január hó 18. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 90.B.450/2021/93. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.64/2023/38. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2024. év január hó 18. napján Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év január hó 18. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke